

Bemærkninger til forslaget

Baggrunden for forslaget er, at voldsofre ofte i kortere eller længere tid lider af forskellige former for eftervirkninger af overfaldet. Disse kan være både fysiske og psykiske. De fysiske mén er omfattet af det almindelige læge- og sygehussystem, hvorimod der kun i ringe grad drages omsorg for de psykiske mén.

I erkendelse af at mentale og følelsesmæssige eftervirkninger som angst, depression, tab af seksuallyst, frygt for at færdes alene m.v. er stærkt invaliderende for offeret og offerets samlede sociale situation, finder forslagstillerne, at der bør tilvejebringes den fornødne bistand til at få bedret og forhåbentlig løst offerets psykiske problemer.

SF finder, at man ved at sikre hurtig og effektiv hjælp til offeret i forbindelse med voldssager kan forhindre social stigmatisering og længerevarende psykiske mén.

SF foreslår derfor:

- at et menneske, der udsættes for volds kriminalitet, af den lokale offerrådgivning, politiet eller andre skal kunne henvises til Den Fri Kriminalforsorg, som får en tovholderfunktion, der bistår med rådgivning og vejledning med de mange forskellige problemer, et voldsoffer kan risikere at få.
- at dette tilbud skal finansieres af staten.
- at Den Fri Kriminalforsorg skal kunne modtage ofre, hvis problemer er af en sådan karakter, at det ikke er tilstrækkeligt med den almindelige offerrådgivning. Da staten dækker udgifterne i forbindelse med den kriminelle straf og resocialisering, er det ikke urimeligt, at staten også skal finansiere støtte til løsning af offerets eventuelle problemer.
- at Den Fri Kriminalforsorg skal kunne henvise til – og betale for – psykologhjælp i den tid, der er nødvendig.

Endvidere foreslår SF, at Den Fri Kriminalforsorg også skal kunne bistå med hjælp, når det drejer sig om at få løst de problemer, offeret i øvrigt løber ind i, og som det ofte er svært for offeret at forholde sig til i den givne situation. Dette kan f.eks. være i forhold som ansøgning om ekstra SU-klip, erstatning fra forsikrings-selskabet, at forstrække den pågældende økonomisk,

indtil Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser er færdig med at afgøre erstatningens størrelse, at træffe beslutning om revalidering/omskoling, hvis det er nødvendigt – og at sende regningen til kommunen. Er kommunen uenig, skal der være en frist på 14 dage, før den endelige afgørelse om revalidering skal foreligge.

Er det nødvendigt for den pågældende at flytte på grund af angst for nye repressalier eller andet, skal kontaktpersonen på tilsvarende måde kunne træffe beslutninger, og det bliver ligeledes staten, der skal betale.

Ud over psykologhjælp foreslås det også, at tilbudet skal kunne omfatte anden behandling. Eksempelvis har Landsforeningen for Voldsofre for et par år siden finansieret et hjerneskadet menneskes ophold på Vejle Fjord. Den pågældende hjemkommune ønskede ikke at deltage i denne udgift, Landsforeningen overtog opgaven, og via sit ordinære budget på 1 mio. kr. valgte man at bruge 250.000 kr. på behandlingen af dette menneske. Han er nu stort set rask og i gang på arbejdsmarkedet.

Hele formålet med projektet er at sikre, at offeret får hjælp til at reetablere sig i en situation, der er tæt på den, vedkommende var i før den kriminelle handling.

Da det ofte tager alt for lang tid med sagsbehandlingen i Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, en sagsbehandlingstid, der ikke er blevet mindre med regeringens besparelser på området, foreslår SF, at man fastsætter en frist for foreløbig erstatningsfastsættelse for voldsofre på 3 måneder. Den efterfølgende regulering skal ske hurtigst muligt, når offerets helbred er blevet stationært, så man ved, om der bliver tale om varige mén.

Det foreslås, at sager om afgørelser truffet af Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser (Erstatningsnævnet) skal kunne anlægges mod Erstatningsnævnet ved sagsøgerens hjemting i stedet for, som det er tilfældet i dag, ved nævnets hjemting i København (Københavns Byret eller Østre Landsret).

Justitsministeren har i et svar af 14. november 2002 til Retsudvalget, jf. alm. del – bilag 267, vedrørende